NUNTA
Rochia de mireasă

APRECIERI DESPRE
NUNTA - ROCHIA DE MIREASĂ

„*NUNTA - Rochia de mireasă* te va captiva de la prima pagină, cu o poveste cum numai Rachel Hauck putea să țească."

– JENNY B. JONES, autoarea, premiată, a romanelor *Save the Date (Nu-ți face alte planuri)* și *There You'll Find Me (Acolo mă vei găsi*)

„*NUNTA - Rochia de mireasă* este o poveste omogenă, a unei iubiri trainice, care țese trecutul și prezentul într-un mister complicat, asemeni unei rochii de mireasă. Hauck reușește să fascineze din nou, pe mai bine de 300 de pagini, prin personajele neobișnuite, subiectul captivant și finalul fericit, care te satisface pe deplin. O recomand cu căldură!"

– DENISE HUNTER, autoarea bestsellerurilor *Surrender Bay (Golful capitulării)* și *The Accidental Bride* (*Mireasă din întâmplare*)

„Talentata Rachel Hauck ne-a oferit o poveste de dragoste actuală, întreţesută într-un mister antrenant. Toată lumea să-și revizuiască listele de lectură. Debordând de temele îngemănate ale mântuirii și îndurării, *NUNTA - Rochia de mireasă* merită un loc în top."

– SHELLIE RUSHING TOMLINSON, supranumită Belle of All Things Southern și autoarea bestsellerului *Sue Ellen's Girl Ain't Fat, She Just Weighs Heavy (Fata lui Sue Ellen nu e grasă, doar are greutate)*

„Scriitura lui Rachel Hauck e plină de înţelepciune și suflet, iar *NUNTA - Rochia de mireasă*, concepută cu la fel de multă măiestrie și complexitate precum o splendidă rochie de mireasă, nu face excepție. Acest roman spune povestea a patru femei adorabile, legate în mod miraculos de o rochie, ale căror vieți se întind pe durata unui secol. Căutarea îngemănată a adevărului și a iubirii – în ciuda tuturor piedicilor – îți va tăia cu siguranţă răsuflarea."

– BETH WEBB HART, autoarea bestsellerului *Sunrise on the Battery (Răsărit pe Battery) și Love, Charleston (Cu dragoste, Charleston)*

„Din clipa în care am auzit despre această poveste, am fost nerăbdătoare să o citesc. O rochie de mireasă purtată de patru femei diferite timp de peste 100 de ani? Da, vă rog! Mi-a plăcut povestea acestor

femei... şi a unicei lor rochii de preţ. Pentru oricine a zăbovit asupra unei reviste pentru mirese, s-a uitat la un reality-show cu mirese sau a visat cu ochii deschişi să fie mireasă, Rachel Hauck a creat o poveste exemplară, ce încântă inima."

– MARYBETH WHALEN, autoarea romanelor *The Mailbox (Căsuţa poştală), She Makes It Look Easy (Ea face totul să pară uşor) şi The Guest Book (Lista de invitaţi).* Fondatoarea blogului www.shereads.org

„O poveste plină de sensibilitate, ce se întinde pe durata a mai multe generaţii de femei, fiecare dintre ele fiind un produs al vremurilor sale *şi* totodată o avangardistă. O poveste frumoasă, în care se împletesc dragostea, credinţa, misterul şi o rochie uimitoare. Rachel Hauck cunoaşte, cu *NUNTA - Rochia de mireasă,* un nou succes."

– LISA WINGATE, autoarea bestsellerurilor *Dandelion Summer (Vara păpădiei) şi Blue Moon Bay* (*Golful Lunii Albastre*) şi laureată a Premiului Carol

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

The Wedding Dress
Copyright © 2012 by Rachel Hauck
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
Copyright © 2023 Editura Act și Politon pentru prezenta ediție

Traducător: **Dana Dobre**
Redactor: **Alina Dincă**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**
Editor: **Mona Apa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAUCK, RACHEL
Nunta: Rochia de mireasă / Rachel Hauck; trad.: Dana Dobre. - Ed. a 2-a. - București: Act și Politon, 2023
ISBN 978-630-303-194-1
I. Dobre, Dana (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Rachel Hauck

NUNTA
Rochia de mireasă

Ediția a doua

Traducere din limba engleză:
Dana Dobre

corola

Lui Iisus, preaslăvitul mire

Cuprins

Capitolul unu 9
Capitolul doi 22
Capitolul trei 32
Capitolul patru 41
Capitolul cinci 53
Capitolul șase 71
Capitolul șapte 82
Capitolul opt 101
Capitolul nouă 109
Capitolul zece 121
Capitolul unsprezece 134
Capitolul doisprezece 153
Capitolul treisprezece 164
Capitolul paisprezece 173
Capitolul cincisprezece 192
Capitolul șaisprezece 202
Capitolul șaptesprezece 209
Capitolul optsprezece 223
Capitolul nouăsprezece 238
Capitolul douăzeci 248
Capitolul douăzeci și unu 257
Capitolul douăzeci și doi 272
Capitolul douăzeci și trei 282
Capitolul douăzeci și patru 300
Capitolul douăzeci și cinci 308
Capitolul douăzeci și șase 314
Capitolul douăzeci și șapte 324

Ghid pentru grupul de lectură 331
Mulțumiri 333
Nota autoarei 335

Capitolul unu

Charlotte

14 aprilie

O adiere, o schimbare abia simţită în ţesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea şi apoi să ocolească un pâlc de fagi umbroşi. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt şi să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvăratici, lumina soarelui reflectându-se în parbrizele maşinilor parcate.

Se trezise în dimineaţa aceasta cu nevoia fierbinte de a se gândi, de a se ruga, de a se apropia de cer. Îşi trăsese pe ea perechea preferată de pantaloni scurţi şi condusese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în colţişorul ei de pe Muntele Roşu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători şi vânători de chilipiruri. Licitaţia anuală de antichităţi , organizată în Ludlow şi destinată strângerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte îşi ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o ştia. Mama obişnuia s-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lăturalnic, acoperit cu pietriş, furişându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând şi spunând în şoaptă „Şşt!", de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant şi savuros.

Găsea un locşor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o găletuşă cu pui sau o pungă de la McDonald's şi respira adânc, privind peste valea ce se-ntindea spre Oraşul Magic. „Nu-i aşa că-i frumos?"

– Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei erau la mama, nu la luminile oraşului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur şi simplu, însă murise înainte de a-i împărtăşi acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascuţite tulburară clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanţi şi cumpărători intrau şi ieşeau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfăşoare licitaţia.

Ferindu-şi ochii de lumina piezişă a soarelui, Charlotte stătea nemişcată în adierea vântului şi se uita pur şi simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic şi nici nu-şi dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Şi, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simţea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim şi să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsidere pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre maşină, vântul o izbi din nou cu putere şi o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci şi dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră şi sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineţii şi păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei şi casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino şi vezi...*

– Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci aşa de repede, nu-i aşa? Mergea greoi pe panta peluzei, ţinând o cutie în braţe.

Charlotte o recunoscu. Nu după nume sau după faţă, ci după aură. Una dintre sudistele get-beget care populau oraşul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac şi un şirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-şi respiraţia.

– Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitaţii. Te-am văzut când ai parcat, drăguţo. Hai, avem articole frumoase la licitaţie! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie şi scoase un catalog. A trebuit să merg la maşină să mai iau. Suntem foarte aglomeraţi anul ăsta. Ei bine, vezi şi tu după maşini. Aminteşte-ţi, toate

veniturile merg la fundaţia Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donaţii şi burse, în tot oraşul.

– Admir de mult fundaţia. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

– Eu sunt Cleo Favorite, preşedinta Fundaţiei Ludlow. Îi întinse mâna lui Charlotte. Tu eşti Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunoşti sau s-o iau la fugă, ţipând, înapoi spre maşină?

Cleo zâmbi. Dinţii i se asortau cu perlele.

– Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

– Înţeleg. Şi-a cumpărat rochia din magazinul meu?

– Da, şi o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinste.

– Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă şi orfană. Cine e nepoata dumitale?

– Elizabeth Gunter. S-a măritat cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politeţe.

– Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

– Şi-a vrut să ştie toată lumea. Cleo râse şi îşi flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Însă o dată te măriţi, nu-i aşa?

– Cam asta ar fi ideea. Charlotte îşi atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu maşina până aici. Se opri la marginea cortului.

– Deci, Charlotte, cauţi vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsă cutia cu cataloage pe o masă şi o porni pe culoarul principal ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva şifoniere frumoase. Catalogul îţi indică numărul lotului, când şi unde să licitezi. Vânzătorul de la licitaţie se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai uşor decât... ei, dar ce contează? E o licitaţie grozavă şi totul merge ca pe roate. Spune-mi, ce cauţi? Cleo lăsă capul într-o parte şi îşi sprijini mâinile în şold.

Charlotte păşi în umbra cortului.

– De fapt, Cleo – *Eu am venit aici să mă gândesc* – magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mână. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească și să se roage în același timp, nu-i așa?

– Bineînțeles. E musai să găsești ceva ce îți place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Funcționează cel mai bine atunci când îți dai mână liberă să-ți cheltuiești o parte din banii câștigați cu greu.

– Am să țin minte.

Cleo se îndepărtă grăbită, iar Charlotte alese un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca și când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri și antichități.

Poate va auzi: El *e alesul*, când va trece prin fața unui cabinet din secolul XX sau a unui șifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur și simplu din eter. Și nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viața ei. Își sufleca mânecile, evalua situația, calcula costurile și lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis niciodată Malone & Co.

Charlotte se opri în fața unei mese din lemn închis la culoare, și își trecu degetele peste suprafața ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker roșu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mâzgălise cu markerul roșu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri oftând. Ar trebui să se întoarcă în oraș. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-și gândurile să-i zboare către Tim și bătălia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simțea la adăpost în viața ei liniștită, confortabilă și previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a ținut un discurs, să-i accepte invitația la masa de Crăciun. A așezat-o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viața.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire şi demodat, îi atrase atenţia. Charlotte se opri în faţa lui şi îl atinse uşor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce poveşti ar spune?

Despre un soţ care ţine finanţele familiei? Sau despre un copil care îşi face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câţi bărbaţi şi femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau speranţele şi visurile?

O piesă de mobilier care a supravieţuit timpului. *Asta* îşi dorea ea? Să supravieţuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să *simtă* că aparţine familiei Rose. Cu siguranţă, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din colecţia gregară de fraţi, mătuşi, unchi, veri şi prieteni de-o viaţă.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru fraţi, ea n-a reuşit nici măcar să-şi imagineze cum ar putea fi. Suna incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusese decât pe mama. Şi apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinaţia? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi aparţinuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. *Ea,* la rându-i, nu avea răspunsuri.

– Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfăţişare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunţi din Sud.* Arăţi ca în fotografie.

– Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

– O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

– Am avut noroc cu ştirea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un şir considerabil.

– Sunt căsătorită de treizeci şi doi de ani şi citesc cu sfinţenie *Nunţi din Sud,* aproape ca pe Biblie. Pur şi simplu ador nunţile, tu nu?

– Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

– Îmi imaginez. Râsul femeii stărui în aer în timp ce îşi luă rămas-bun şi atinse în treacăt braţul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul şi strălucirea rochiilor albe pur şi simplu o ameţeau. Îi plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se speranţe şi visuri.

De fapt, era şi ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar speranţele şi visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea faţă, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-şi înjgheba magazinul într-o căsuţă din 1920, în Mountain Brook.

Şi apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se ştie unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică şi în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâţia bani, Charlotte a încasat cecul şi, într-un târziu, şi-a renovat magazinul. Şi totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă şi a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunţi din Sud.* Şi apoi, cireaşa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun şi a stat lângă un bărbat chipeş, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-şi terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima şi ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului, Charlotte nu reuşi să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

– Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

– E linişte. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine mâine, la trei.

Duminică?

– Totul e-n ordine? Părea ok? E încă mulţumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopți albe, implorându-l în șoaptă pe Dumnezeul iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, și a înțeles imediat că a dat peste o mină de aur și că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

– Sun-o și spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiți și brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă și suc?

– Suntem aprovizionați. Tawny părea entuziasmată, așa că nu cred să-ți spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

– Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

– De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică și calmă, ca întotdeauna.

– Și de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar și după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

– Pe-atunci nu știam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

– Știi foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny și am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

– I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de siguranță. Era un dar ceresc. Era fundația solidă pe care se ridica visul lui Charlotte. În orice caz, unde ești, Char?

– Sus, pe Muntele Roșu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume de la licitația anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichități.

– Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenușii ce umpleau culoarele.

– Câte puțin din amândouă. Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Piesele originale ar fi accesorii perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brățări și tiare unicat. Detaliile erau cele care o ajutau să-și desăvârșească succesul.

– Că tot veni vorba de nunți, zise Dixie apăsat.

– Despre asta vorbeam?

– Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitaţiile pentru nunta *ta* sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix şi soţul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

– Stai puţin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

– Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

– Ha, ha, ce amuzantă eşti, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitaţi din partea lui Tim...

– Te întâlneşti cu Tawny la trei.

– Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

– Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

– Nu...

– Te măriţi peste două luni şi...

– Am fost doar puţin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte ştia unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte îşi pusese singură aceleaşi întrebări timp de săptămâni, şi tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

– Am timp.

– Dar timpul se scurge.

Ştia. Ştia.

– Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă. Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu ameţeală.

– Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Ştia. Ştia. Era însă uimitor pentru ea?

– Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

– Distracţie plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o laşi pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur şi simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, aminteşte-ţi de ce te-ai îndrăgostit.

– Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând, *amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.*

Totul se întâmplase pe nerăsuflate, cu fluturi în stomac, romantism și iar romantism. Nu era sigură că putea găsi măcar un motiv real, serios în tot vârtejul acela de emoții. În timp ce-și croia drum prin mulțime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Îi zâmbi bărbatului de lângă ea și încercă să-l ocolească.

– Scuzați-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, privind țintă la articolul ce urma să fie scos la licitație.

– Scuzați-mă, dar dacă mi-ați da voie să trec, nu v-aș mai sta în cale. Licitați pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? *Acel cufăr urât*?

– Adunați-vă aici! Vânzătorul de la licitație sări pe un piedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în față, luând-o târâș și pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-și sabotul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitația.

Bâjbâind după sabotul rătăcit, Charlotte își dădu seama că nu are cum să-l găsească și decise să mai aștepte. Licitanții pentru acest articol păreau foarte hotărâți. Cât putea dura licitația? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoreze mai mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită și zgâriată, cu chingi de piele roase și crăpate.

Adjudecătorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înălțime și greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenușiu?

Purta în schimb o cămașă de un violet țipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinși peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe piedestal cu pantofii lui sport foarte curați.

Charlotte zâmbi. Îl găsea atrăgător, deși, atunci când și-a îndreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în mulțime, din toate părțile.

– Lotul numărul zero, spuse adjudecătorul, iar vocea lui gravă o pătrunse și se cuibări înăuntrul ei ca o perlă caldă. Lotul cu numărul zero? Răsfoi paginile catalogului. Nu exista niciun lot cu numărul zero. Verifică apoi lista detaliată de la sfârșit. Dar nu era înregistrat niciun cufăr, nicio ladă, nicio valiză și niciun geamantan.

– Acest articol a fost salvat dintr-o casă cu doar câteva minute înainte să fie demolată. Cufărul a fost făcut în 1912, zise adjudecătorul și se aplecă spre mulțime. A fost făcut pentru o mireasă.

Privirea lui se opri asupra lui Charlotte, iar ea tresări și simți că i se taie respirația. De ce se uita la ea? Își ascunse la spate mâna cu inelul.

– E vechi de o sută de ani. Un secol. Armătura și pielea sunt originale și întreaga piesă este în stare bună, doar cam aspră și uscată.

– Ce s-a întâmplat cu încuietoarea? Bărbatul din stânga lui Charlotte arătă, cu catalogul făcut sul, spre alama noduroasă ce încuia capacul.

– Ei bine, asta este o cu totul altă poveste. Vedeți voi, a fost sudată. Vânzătorul se aplecă și mai mult spre mulțime. Din nou, ochii lui albaștri rătăcitori și înflăcărați se opriră asupra lui Charlotte. De o fată cu inima frântă, zise el, mișcând din sprâncenele cenușii și stufoase.

Femeile din grup exclamară, într-un glas, „Ooo...” și se aplecară să vadă mai bine cufărul, în vreme ce Charlotte mai făcu un pas în spate. De ce o privea tocmai pe ea? Își duse instinctiv palma la piept, de parcă ar fi vrut să oprească zvâcnirile fierbinți ce îi puseseră stăpânire pe tot trupul.

– Iar, pentru cine și-o dorește cu adevărat, înăuntru e o comoară neprețuită.

Scrută adunarea ce părea să fie tot mai numeroasă și făcu cu ochiul. Atmosfera fu străbătută de un val de râsete, iar adjudecătorul păru satisfăcut că le captase tuturor atenția.

Bine, Charlotte a priceput. Nu era *de fapt* nicio comoară minunată înăuntru. Nu voia decât ca ei să creadă că ar putea fi. Era un vânzător pe cinste. Bravo lui!

– Hai să începem licitația de la cinci, zise el.

Câțiva se desprinseră din mulțime și se îndepărtară, slăbind presiunea ce o țintuise până atunci în loc pe Charlotte. Vârtejul de

aer răcoros pe care-l simți dintr-odată în jurul picioarelor era plăcut.

– Oferă cineva cinci? zise el din nou.

Charlotte cercetă chipurile celor care mai rămăseseră. Hai, să liciteze cineva cinci dolari. Acum, odată ce cufărul avea un preț și îndurase râsetele batjocoritoare, îi devenise simpatic. Auzind puțin din povestea lui, nu i se mai părea jalnic.

Toată lumea, *toate lucrurile* aveau nevoie de iubire.

Se scurseră alte câteva secunde. Să liciteze cineva, vă rog!

– Ofer eu cinci, zise Charlotte ridicând catalogul făcut sul. Putea să doneze cufărul bisericii, pentru misiunea cu copiii. Căutau mereu articole în care să depoziteze jucăriile sau să împacheteze cele necesare pentru excursiile pe care le făceau.

– Avem cinci sute. Adjudecătorul ținea mâna ridicată, fluturându-și degetele. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

– Cinci sute? protestă ea. Nu, nu, eu am licitat cinci dolari.

– Prețul era însă de cinci sute. Adjudecătorul dădu din cap spre ea. Ai tot timpul grijă la preț, domniță! Acum știi care este. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

Vă rog, licitați careva cinci sute cincizeci! Cum de-a putut să fie atât de naivă? O păcălise alura lui de bătrân inocent.

Bărbatul de lângă Charlotte ridică și el catalogul.

– Dau eu cinci sute cincizeci.

Charlotte răsuflă ușurată, apăsându-și mâna pe piept. Mulțumesc, dragă domnule! Răsfoi din nou paginile catalogului, căutând o descriere, o informație, orice lucru cât de mic legat de cufăr. Nu apărea însă nicăieri pe listă.

– Cinci sute cincizeci, oferă cineva șase? Șase sute de dolari? Ochii vânzătorului erau vioi, expresivi, iar obrajii îi străluceau, îmbujorați, deși, în cort, aerul de munte se simțea destul de răcoros pentru luna aprilie.

Femeia de lângă Charlotte ridică mâna.

– Șase.

Încă trei licitanți se îndepărtară. Charlotte privi cufărul cu ochii mijiți, gândindu-se că ar trebui să profite de moment ca să-și vadă de drum. Trăise suficient din procesul de licitație.

În afară de asta, voia să şi mănânce de prânz înainte să meargă la coafor. Apoi, după ce ar fi plecat de la salon, ar fi avut exact timpul necesar cât să se ducă acasă şi să se schimbe, înainte ca Tim să vină să o ia la şase.

– Şase, oferă cineva şase sute cincizeci? Vocea adjudecătorului sălta la fiecare silabă.

– Şase sute cincizeci. Bărbatul din stânga ei. „Pot să-l folosesc pentru piese de schimb la un geamantan vechi pe care-l restaurez.

– Şapte sute, spuse Charlotte, cuvintele ţâşnindu-i singure pe buze. Îşi drese glasul şi îl privi drept în faţă pe adjudecător.

Să fie folosit pentru piese? Niciodată! Ceva dinlăuntrul ei se revolta la gândul că acel cufăr ar putea fi demontat.

– Cufărul ăsta merită să aibă şi el parte de îngrijire atentă şi de iubire.

– Chiar aşa, tânără domniţă. L-am salvat eu însumi. Şi ceea ce salvez eu nu e niciodată distrus. Ochii vânzătorului străluceau, albăstrii, la fiecare cuvânt şi o străfulgerau pe Charlotte cu fiori arzători. Oferă cineva şapte sute cinzeci?

Femeia de lângă ea ridică mâna.

– Opt. Charlotte nici nu-l mai aşteptase să ridice preţul. Sute. Opt sute.

Fugi! Ieşi de-aici! Charlotte vru să se-ntoarcă, dar picioarele refuzau pur şi simplu să se mişte din loc, iar tălpile îi rămaseră înfipte în gazonul domeniului Ludlow. O adiere a vântului de aprilie îi răcori broboanele de sudoare ce-i răsăriseră brusc pe frunte.

Nu-şi dorea cufărul acesta. N-avea nevoie de el. Apartamentul ei era modern, micuţ şi, deocamdată, ordonat. Aşa cum îi plăcea ei.

Malone & Co era un magazin de lux, rafinat şi ultramodern. Unde ar putea strecura aici un cufăr vechi şi uzat? Lăsând deoparte faptul că îşi cheltuise toţi banii picaţi din cer pe renovare. Până la ultimul bănuţ. Iar în cont mai avea exact atât cât să-şi permită o nuntă restrânsă. Suma de opt sute de dolari pentru un cufăr nu era prevăzută în buget. Dacă ar fi avut de gând să arunce atâţia bani pe fereastră, şi-ar fi cumpărat o pereche de pantofi Christian Louboutin.

– Îţi cam face cu ochiul, nu-i aşa? zise bărbatul în violet aplecându-se spre Charlotte şi arcuindu-şi sprâncenele stufoase.

– Din păcate, da.

Tim ar face o criză dacă i-ar aduce acasă chestia aia.

Charlotte privi cufărul. Oare cine era bărbatul sau femeia care îl stăpânise odinioară? Dar mireasa din 1912 despre care vorbise adjudecătorul – nu și-ar dori ea oare un cămin pentru piesa asta de mobilier veche și ponosită?

– Opt sute cincizeci, licită al doilea bărbat din stânga lui Charlotte.

– O mie de dolari. Charlotte își lipi palma peste gură. Era însă prea târziu. Făcuse oferta.

Oh, va trebui să-i explice asta lui Tim.

– Vândut.

Adjudecătorul își lovi palmele una de alta și scoase din buzunar un bilet. „Cufărul îți aparține."

Charlotte citi biletul deja tipărit. *Salvat. 1000 $.* Se întoarse pe călcâie spre el și strigă:

– Stați puțin, domnule, scuzați-mă, dar cum de ați știut?...

Bărbatul se făcuse, însă, nevăzut. Și, odată cu el, mulțimea și murmurul vocilor. Charlotte se trezi că nu mai e nimeni lângă ea, cu excepția cufărului ponosit și a vârtejului sclipitor din aer.

Capitolul doi

Charlotte se aplecă spre Tim, în timp ce priveau, de la masă, cum se derula aniversarea părinților lui. O sclipire când albăstruie, când chihlimbarie se revărsa peste farfurii, după cum goneau prin sala de bal luminile de petrecere.

– A fost bună cina, nu-i așa? zise ea.

Haide, Tim. Sunt doar niște bani.

– A fost minunată.

Charlotte întoarse capul și-l privi. Pentru ea, Tim era întruchiparea perfecțiunii. Dacă putea spune așa. Nasul său drept se potrivea perfect cu buzele pline și cu bărbia simetrică, pătrată. Părul lung și nisipiu i se revărsa, cu o strălucire delicată, peste obrazul sculptat.

Acum, însă, chipul său, de obicei luminos și fermecător, avea o expresie abătută.

Of, de ce nu așteptase până la întoarcerea acasă pentru a-i spune? Acum, familia – Katherine – avea să dea vina pe ea pentru lipsa de implicare a lui Tim.

– Vrei să dansezi? Uite, Jack ne tot face cu mâna.

Jack era fratele mai mic al lui Tim, cel care venea imediat după el în succesiunea de cinci băieți. David, Tim, Jack, Chase și Rudy.

– Imediat, zise Tim și îi făcu semn lui Jack să aștepte.

Toți invitații prezenți la aniversarea a patruzeci de ani de la cununia părinților lui se bâțâiau pe ringul de dans, cântând cât îi ținea gura *Celebrate good times, come on*[*].

Toți, în afară de Tim și Charlotte.

– Hai, Tim, ce mare lucru! Hai să dansăm!

Charlotte se ridică, netezindu-și fusta cu mâinile. Era hotărâtă să se distreze în seara asta, să uite de misiunea ei pe Muntele Roșu,

---

[*] *Celebrate good times, come on* („Haideți să sărbătorim vremurile bune”), vers din piesa *Celebration* (1980) a trupei Kool and the Gang. (n.tr.)

care o băgase în faliment, şi să-şi lase latura extravertită să pună stăpânire pe ea în seara asta. După-amiază, avusese o lungă conversaţie cu *fata aceea,* în timp ce stătea pe scaun şi îşi făcea părul şi manichiura.

Îmbrăcase o rochie de petrecere nou-nouţă, bleumarin, cu corsaj mulat şi fustă cloş, scurtă. Şi o pereche de pantofi cu baretă Jimmy Choo, asortaţi cu rochia, pe care îi cumpărase la reducere.

Totul mergea atât de bine în seara asta! Tim nu-şi putea dezlipi privirea de la ea şi, pentru prima dată, Charlotte simţea că face parte, cu adevărat, din familia Rose.

Şi apoi, cu cincisprezece minute mai devreme, Charlotte se aplecase spre bărbatul ei şi-i mărturisise: „O, Tim, am uitat să-ţi spun, dar azi, pe Muntele Roşu, am nimerit la o licitaţie şi am cumpărat un cufăr. Cu o mie de dolari." Uite, vezi, n-a fost chiar atât de rău!

Apoi a observat o uşoară înnegurare în privirea lui. „O mie de dolari? " Tim era responsabil cu bugetul pentru nuntă şi drămuise fiecare bănuţ până pe 23 iunie.

După asta, au continuat să şuşotească, pe un ton aspru, Tim încercând să înţeleagă de ce şi cum cheltuise ea atâţia bani fără să se consulte cu el. Cearta înăbuşită se sfârşi abia când se servi desertul.

– Sper că nu ţi-ai cumpărat rochia aia de cinci mii de dolari, pe care ţi-o doreai, pentru că acum nu ne-o mai permitem.

– Nu, n-am cumpărat-o, spuse Charlotte, pe un ton uşor iritat. Nu mi-am cumpărat încă rochia.

Mărturisirea aceea plutea între ei, înnegurând şi ultima fărâmă de veselie din privirea lui Tim.

– În două luni ne căsătorim, Charlotte. Tu ai un magazin cu rochii de mireasă.

– Ştiu, ştiu.

Oare când o să se înveţe să-şi ţină gura? Îşi alesese momentul cum nu se putea mai prost.

Şi-au mâncat prăjitura cu morcov într-o tăcere apăsătoare.

– Sigur nu vrei să dansezi? zise Charlotte luându-l uşor de braţ.

Tim se ridică brusc de la masă.

– Ies să iau puţin aer.

– B... bine. Charlotte îl privi cum se îndepărtează şi ochii i se umplură de lacrimi. Tim?

El se întoarse, privind în jos spre ea.

– Îmi pare rău pentru bani.

– Știu, Char. Își trecu ușor degetele peste gâtul ei, spulberându-i toate temerile. Nu-i nimic! Zău! Mă-ntorc într-o clipă!

În cele patru luni de când îl cunoștea, ajunsese să știe că Tim avea întotdeauna nevoie de timp să reflecteze. Rareori se-ntâmpla să ia decizii pripite. Un motiv în plus să se gândească pe-ndelete la tot calvarul cu nunta.

El nu făcea niciodată nimic din impuls – și-atunci de ce venise cererea în căsătorie atât de rapid? Să fi fost un moment de slăbiciune romantică? Nici măcar nu era sigură că Tim își *dorea* să se însoare cu ea. Și-atunci, ce-l făcuse să cadă în genunchi în fața ei, la doar două luni de când se cunoscuseră, și să-i pună inelul pe deget?

Dar ea? Ea își dorea să se căsătorească *cu el*? Probabil că mâine, în zori, ar trebui să se urce-n mașină și să mai facă un drum până la Muntele Roșu.

Dar, oh, cererea în căsătorie fusese atât de frumoasă și de romantică! Perfectă! Charlotte spusese „Da" fără să mai stea pe gânduri. Se lăsase în voia inimii. Așa cum îi spusese mereu Gert să facă.

Formația schimbă registrul, muzica deveni lentă și romantică, luminile de pe ringul de dans se estompară, iar cuplurile începură să se legene pe ritmul piesei *I Only Have Eyes for You*[*].

Charlotte își luă poșeta și porni spre toaletă. Dacă mai stătea mult acolo, cineva avea s-o ia la întrebări despre Tim.

După ce se văzu dincolo de ușă, Charlotte se simți recunoscătoare să fie, în sfârșit, singură. Se aplecă peste măsuța de toaletă și își studie în oglindă reflexia, ferindu-se de strălucirea luminilor ce o orbeau.

Șuvițele cârlionțate, ce scăpaseră din coc, i se revărsau pe gât. Apăsând ușor cu degetul sub ochi, își șterse o pată de rimel. În timp ce-și deschidea poșeta să-și ia rujul, o voce îi susură peste umăr.

– Arăți superb în seara asta, Charlotte!

Charlotte se uită în oglindă. Katherine, soția fratelui mai mare, David, stătea în spatele ei.

– Și tu la fel. Îmi place mult rochia ta.

Katherine se apropie de măsuța de toaletă și se aplecă spre oglindă, verificându-și părul și machiajul. Era prima și, de altfel,

[*] „N-am ochi decât pentru tine", în engl. în orig. (n.red.)

singura noră din familia lui Marshall și Blanch Rose. O onoare pe care o lua în serios și pe care o apăra cu strășnicie.

– Te distrezi? o întrebă Katherine, afișând un zâmbet rece și forțat, în timp ce pescuia un ruj din poșetă. Tu și Tim v-ați certat? Ați șușotit tot timpul cinei. Bine că Blanch nu vă putea vedea, zise în timp ce-și dădea pe buze cu un roșu aprins. Tim e, de obicei, primul pe ring, iar în seara asta n-a dansat deloc până acum. El nu rata niciodată *Celebrate*.

– Mă distrez de minune, Katherine, mulțumesc, îi răspunse Charlotte, evitând cu eleganță încercarea lui Katherine de a stoarce informații de la ea. Conversația ei cu Tim nu era deloc treaba cumnatei lui. Patruzeci de ani de căsnicie reprezintă o adevărată piatră de hotar.

– Știi, Charlotte – Katherine smulse un șervețel din cutie – dacă tot vei face parte din familia Rose, ar trebui să începi să te comporți ca un membru al familiei. Îl tragi pe Tim prin colțuri întunecate și aveți conversații private, ca și cum n-ar avea voie să se alăture familiei lui. Nimeni nu va accepta vreodată ca așa ceva să se repete. Își tamponă cu șervețelul alb colțurile buzelor roșii.

– Te prinde bine nuanța, zise Charlotte, nefiind dispusă să treacă în defensivă și să discute cu Katherine despre familia Rose. N-ar fi avut niciun rost. Mai bine rămânea pe teritoriul ei. Avantajul de a juca pe teren propriu! Asistenta mea, Dixie, le machiază pe miresele noastre, iar ea folosește nuanțe de roz delicat pentru clientele noastre cu tenul deschis la culoare.

Katherine își aruncă rujul înapoi în poșetă.

– Ei bine, mi-a fost recomandat de vânzătoarea de la Saks. Dar nu schimba subiectul, Charlotte!

– Avem un subiect? făcu ea.

Părea mai degrabă un interogatoriu. Charlotte își închise poșeta cu un clinchet și întinse mâna după un șervețel. Era mai bine să-i distragă atenția. Dacă ar lua-o la goană pe ușă, n-ar face decât să-i alimenteze bănuielile.

– Hai să-ți spun o poveste, Charlotte. Am fost vecină cu familia Rose de când aveam trei ani până în primul an de liceu, începu Katherine, făcând ghemotoc șervețelul și aruncându-l în coșul de gunoi. David mă ducea la școală când eram în clasa întâi. Da, chiar așa. El era mai mare, era într-a doua. Și apoi, în vara de dinainte de clasa a

șaptea, tatăl meu ne-a mutat în partea cealaltă a orașului, într-o vilă dintr-o comunitate exclusivistă. Aveam piscină, terenuri de tenis. Katherine își încrucișă brațele și se rezemă de măsuța de toaletă. Părinții mei erau nevoiți să muncească însă opzeci de ore pe săptămână ca să putem duce o viață de lux, iar asta ne-a dezbinat familia. Au divorțat la o zi după ce eu îmi luasem permisul de conducere, zise și își privi mâinile. Mă simțeam destul de pierdută, continuă ea, așa că m-am dus cu mașina în vechiul nostru cartier. Ultimul loc în care fusesem fericiți. Dave și Tim adunau cu grebla frunzele de toamnă în grămezi pe care să poată sări Jack, Chase și Ruddy. Era ca și cum timpul ar fi rămas în loc acasă la familia Rose, în afară de faptul că David se transformase în băiatul acesta înalt, împlinit, minunat. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Am tras pe alee, în mai multe sensuri, și n-am mai plecat.

Charlotte se uită la ea în oglindă și privirile li se întâlniră pentru o clipă.

– Nu mă prea pricep să citesc printre rânduri, Katherine, zise Charlotte, vorbind în continuare cu o voce scăzută și fermă. Ce vrei să spui?

Charlotte se duse la chiuvetă să se spele pe mâini, ca să scape de privirea lui Katherine, tăioasă ca un laser.

– Uite, o să-ți spun deschis ce gândesc.

– Te rog.

Charlotte opri apa, se întinse după un prosop și, trăgând aer în piept, își strânse coastele ca pe un scut în jurul inimii.

– Charlotte, eu nu cred c-o să meargă între voi. Nu te potrivești în familia asta. Și nu pentru că n-ai putea, ci pentru că nu vrei. Ce se va întâmpla odată ce veți fi căsătoriți? Pe tata și mama Rose i-ar ucide să vadă că Tim se-ndepărtează de noi.

– De ce... de ce s-ar îndepărta de familie? Katherine, aiurezi! Ia zi, când a lipsit Tim de la un eveniment de familie, de la cina de duminică sau de la vreo zi de naștere de când suntem noi împreună? Nici măcar o dată!

– Charlotte, Tim te-a cerut în căsătorie cu inelul bunicii la doar două luni de când te-a cunoscut, zise Katherine fluturând ostentativ două degete spre Charlotte. Păi, două luni i-a luat numai să o invite în oraș pe ultima lui prietenă. Se ruga, vorbea cu ea după slujba de la biserică, a așteptat să o cunoască puțin, a vorbit cu oameni care o

ştiau bine ca să afle cum e. S-au întâlnit vreme de şase luni şi noi ne-am gândit că ea ar putea fi aleasa, pentru că Tim n-ar fi pierdut timpul cu o femeie dacă n-ar fi crezut că ajunge undeva. Apoi, din senin, te întâlneşte pe tine la o cină de Crăciun şi nu-l mai vedem aproape două săptămâni. Am crezut că şi-a pierdut minţile. Mama Rose s-a temut că Tim va rata ziua de Crăciun cu noi.

– Relaţia ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse Charlotte, rezemându-şi umărul de peretele de lângă uşă. Dar el e făcut pentru mine. Şi eu pentru el. Nu-i aşa?

Charlotte nu mai întâlnise pe cineva ca Tim. Nu se mai simţise niciodată aşa cum o făcea el să se simtă. Şi niciodată nu fusese atât de îndrăgostită. Lăsând deoparte spaima pe care i-o dădea senzaţia continuă de cădere liberă şi drumul pe munte făcut de dimineaţă pentru a scăpa de zgomotul oraşului şi pentru a-l auzi pe Dumnezeu, Charlotte îşi dorea cu disperare ca Tim să fie bărbatul cu care să trăiască aniversarea de patruzeci de ani a cununiei. Iubirea vieţii ei.

Katherine îi aruncă o privire piezişă.

– Mi-a spus David că el şi Tim nu şi-au ales încă smochingurile.

– Mai e timp destul.

Charlotte încercă să o citească pe Katherine. Unde voia să ajungă cu tot acest interogatoriu?

– N-am văzut vreo invitaţie ori vreun anunţ cu data nunţii.

– Invitaţiile sunt la mine acasă. Katherine, chiar te priveşte chestia asta? Tim şi cu mine ne căsătorim. – Ah, dacă siguranţa din glas i-ar ricoşa şi în suflet! – Şi o vom face exact aşa cum vrem. Stai liniştită, n-avem de gând să ne rupem de părinţii sau de fraţii lui, conchise Charlotte şi o porni spre uşă.

– O, dar mă *priveşte*, i-o trânti Katherine. Ce se întâmplă cu familia asta mă priveşte şi pe mine. Tim îmi e mai apropiat decât propriul meu frate. Nu vreau să-l văd rănit, nici să-i văd familia dezbinată. Cresc trei copii care poartă numele de Rose şi vreau să crească la fel ca tatăl lor, nu să se izbească de necazurile pe care le-am îndurat eu cu părinţii mei.

Charlotte puse mâna pe clanţă şi trase cu putere. Exact atunci, Lauren, partenera lui Rudy din acea seară, dădu buzna în toaletă.

– Charlotte, aici erai. Tim te caută peste tot. Bună, Katherine!

– Lauren...

Charlotte plecă fără să se mai uite în urmă. Tim stătea pe hol, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare.

– Bună, zise el.

– Bună, zise Charlotte prăbuşindu-i-se în braţe şi lăsându-i prezenţa caldă să topească orice urmă a confruntării reci cu Katherine. Îmi pare foarte rău pentru banii pe care i-am cheltuit pe cufăr, Tim!

– Nu mai contează. Am avut nevoie să mă liniştesc, atâta tot. Îi ridică uşor bărbia cu degetul. Îmi pare rău pentru ce am spus despre rochia ta. Poţi să-ţi cumperi orice vrei tu. Ne descurcăm noi cumva.

Charlotte îl sărută, iar Tim îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei şi o strânse la piept.

– Vrei să dansezi? spuse ea.

– Credeam că nu mai întrebi!

Pe ringul de dans, Tim o înlănţui cu braţele şi o privi pătrunzător, în timp ce cântăreaţa fredona despre „casa în care am crescut”*.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic, zise Charlotte legănându-se împreună cu el într-o parte şi într-alta şi de jur împrejur. Apanajul toaletei pentru femei.

– Dar eşti supărată. Nu comiţi un sacrilegiu dacă-mi spui.

Tim îşi lungi gâtul ca să vadă cine ieşea din alcovul toaletei.

– Deci Katherine era!

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că e un pitbull.

– Nu credeam că o să se repeadă la tine, zise Tim şi îi prinse, cu delicateţe, capul între palme. Mai mult latră decât muşcă.

– Pe tine te-a muşcat vreodată? întrebă Charlotte schiţând un zâmbet, şi toată tensiunea din schimbul de replici cu Katherine se topi. Pare să creadă că are unele drepturi asupra ta. Asupra întregii familii. Dacă am fi trăit în vremurile biblice şi i s-ar fi întâmplat ceva lui David...

Sărutul lui Tim căzu pe buzele lui Charlotte, curmându-i gândul, şi continuară amândoi să alunece în ritmul muzicii melancolice.

– Cea mai frumoasă fată din încăpere e în braţele mele, îi şopti Tim la ureche, aşa că, dacă nu te deranjează, n-aş prea vrea să discutăm despre soţia fratelui meu.

---

* *The house that built me*, cântec interpretat de Miranda Lambert (n.tr.)

Când o sărută din nou, Charlotte îşi lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului său şi toată povara de pe suflet se topi.

Puţin după ora unsprezece, Tim o duse pe Charlotte cu maşina acasă şi urcă împreună cu ea cele patru etaje până la apartamentul ei, luând-o de mână, lărgindu-şi nodul cravatei şi descheindu-şi primii nasturi de la cămaşă.

– Ne gândeam să ieşim mâine cu motocicletele, să mergem pe pista cu zgură.

Tim se rezemă de perete, în timp ce Charlotte descuia uşa masivă din oţel a apartamentului. Tim era un motociclist pasionat.

– Paul şi Artie n-au mai fost la curse de când s-au mutat în Texas.

Charlotte aflase în seara asta că Paul şi Artie erau veri din partea mamei, din familia Buchanan.

– Vino cu noi. I-am convins să vină până şi pe Dave şi Jack.

– Am fixat o întâlnire cu Tawny. Charlotte aprinse lumina de la intrare şi se rezemă de tocul uşii.

– Ai programată o întâlnire duminică?

Tim îşi lăsă mâna să alunece peste mijlocul ei şi o trase mai aproape de el.

– Mergi la curse? *Duminică?*

Ea îşi ridică întrebător o sprânceană şi zâmbi, în timp ce-l îngâna.

– Nu mergem la curse, mergem *cu motocicletele*.

– Va fi o cursă, odată pornite motoarele, zise Charlotte, apoi se întinse spre el şi îşi trecu degetele prin părul lui. Vrei să intri?

– Crezi că mă cunoşti suficient de bine?

O sărută jucăuş, strecurându-se pe lângă ea în apartament.

Îl cunoştea? Nu era greu să-i vezi firea competitivă şi pasiunea pentru tot ce era extrem. Tim le afişa cu mândrie. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Tim o trase spre el şi o strânse la piept, lăsând uşa să se închidă în urma lor.

Chiar atunci, tocurile lui Charlotte se loviră de ceva tare, iar ea se împiedică şi căzu pe spate, scăpând din îmbrăţişarea lui.

Tim o prinse de mână înainte să atingă podeaua.

– Char, eşti bine?

– Sunt bine... ce e cutia asta? Charlotte se aplecă să o desfacă şi aruncă o privire înăuntru. O, invitaţiile pentru nunta noastră!

– Ce caută pe hol?

Tim duse cutia pe măsuţa de cafea din lemn masiv. Charlotte făcuse economii un an întreg ca s-o poată cumpăra – era primul obiect de mobilier pe care-l cumpărase efectiv.

– Le-a adus Dixie de la magazin.

Tim o privi printre gene.

– E nevoie de o întâlnire pentru nuntă? Ca să vedem cum stăm?

Charlotte respiră adânc.

– Da. Săptămâna asta, Tim. Suntem deja la jumătatea lui aprilie.

Trecu pe lângă el şi se-ndreptă spre masa din sufragerie, unde îşi lăsase iPad-ul.

– Luni seară? spuse Tim în timp ce butona ecranul telefonului. Nu, am şedinţă cu consiliul municipal. O privi cercetător pe Charlotte. Se pare că eu şi Dave vom primi lucrarea de reamenajare din centru.

– Serios, Tim? Minunat! Marţi am eu programată o întâlnire cu fata primarului.

– Fata primarului? făcu Tim şi îşi arcui sprâncenele. Bravo! Sunt impresionat.

– A citit despre Tawny în ziar şi s-a gândit că, dacă reuşim s-o mulţumim pe Miss Alabama, cel mai probabil ne vom descurca la fel de bine şi cu ea.

– Neapărat, hai să-i oferim fetei primarului un tratament à la Charlotte Malone. Ce zici de miercuri? Tim ocoli canapeaua, îndreptându-se spre masa din sufragerie. Sunt liber. Cina şi apoi chestiunile legate de nuntă?

– Perfect.

Tim mai butonă puţin la telefon şi apoi o strânse pe Charlotte în braţe pentru un sărut lung şi domol.

– Ar fi mai bine să plec tocmai pentru că *nu vreau* să plec.

– Ne vedem dimineaţă.

Charlotte respiră adânc, cu ochii închişi, îmbătându-se de mirosul pielii lui. Îl privi apoi cum pleacă, sprijinită de uşa ce se închise cu un clic în urma lui. Sunetul acela îi trezea de fiecare dată teama-fantomă de a rămâne singură. Pe deplin singură.

De când murise mama, Charlotte se împăca greu cu singurătatea. Era numai una. Gert obişnuia să pună un disc vechi, ceva despre numărul unu, cel mai singuratic număr.* Charlotte detesta acel cântec şi pleca din casă ori de câte ori îl asculta Gert.

Charlotte Malone ajunsese să fie propria ei insulă, ivită în peisajul familiei – prin naştere sau prin moarte.

După ce-şi aruncă pantofii din picioare, se duse la bucătărie să-şi ia o sticlă cu apă. În timp ce răsucea dopul, se opri lângă fereastră şi privi lung spre îndepărtata strălucire portocalie a oraşului Birmingham, analizându-şi gândurile, desprinsă de orice emoţie.

O bătaie în uşă o făcu să tresară.

– Tim?

– Am un colet de la domeniul Ludlow pentru Charlotte Malone. Un cufăr.

Charlotte îşi lipi nasul de uşă şi îl cercetă pe bărbatul de dincolo de vizor.

– E cam târziu, spuse ea.

Când plătise pentru livrarea cufărului se aşteptase să-i fie adus săptămâna următoare. Nu cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii.

– Mie-mi spuneţi! Trebuie doar să semnaţi de primire şi-am şi plecat!

Charlotte descuie uşa şi un bărbat slăbănog, în blugi murdari şi cu o mustaţă Fu Manchu luă cufărul şi îl aşeză în apartament.

– E uşor. Sper că face cât aţi dat pe el! zise şi îi întinse clipboardul. Semnaţi aici!

După ce bărbatul plecă, Charlotte împinse cufărul în mijlocul apartamentului şi se aşeză în genunchi în faţa încuietorii sudate.

– Ei bine, noul meu prieten! Ai idee câte necazuri mi-ai făcut azi?

---

* Aluzie la cântecul *One is the loneliest number* („Unu e cel mai singuratic număr") al trupei Three Dog Night. (n.red.)

Capitolul trei

Emily
August 1912
Birmingham

Întârziase. Din nou. Emily coti spre Highland, tăind-o prin curtea doamnei Schell, mergând repede, abținându-se cu greu să n-o ia la fugă și prinzându-și părul la loc, aranjând mai bine acele. Își dori ca aerul fierbinte de august să se miște, să adie. Transpirația îi picura pe ceafă, pe sub gulerul înalt și aluneca mai jos, pe spate.

Mama s-ar enerva, tata ar fi amuzat. Dar întrunirea sufragetelor se prelungise. Atâtea păreri, atâtea voci! Îi dădeau dureri de cap.

Emily o luă la fugă pe alee, pe lângă casă, spre intrarea servitorilor, ce dădea în bucătărie, cu fusta lovindu-i gleznele și tocurile tropăind pe pavaj.

Ei bine, dacă mama avea s-o certe că a întârziat, Emily putea să dea vina pe Phillip. O prinsese când pleca de la ședință. Numai când își amintea sărutările din spatele trăsurii lui, simțea cum o cuprinde fierbințeala.

Măcar dacă ar fi prins-o înainte de întrunire! Ar fi avut timp mai mult, iar ea ar fi scăpat de discursul jalnic al doamnei Daily. Vocea i se ridica și apoi scădea și iar urca, pentru a urca apoi din nou.

Doamna Daily era chiar amuzantă. Emily râse ușor și, când ajunse în dreptul unui brad mare, o mână țâșni de după el, o apucă de braț și o trase în spatele copacului.

Emily se răsuci țipând, cu pumnul tras înapoi, gata să lovească. Earl Donaldson, vecinul și prietenul ei din copilărie, știa cât de tare

lovea. Sărise de după copaci de prea multe ori şi, în cele din urmă, fata îl pocnise.

– Emily, linişteşte-te, eu sunt! Eu sunt!

Îşi lăsă pumnii jos şi privi lung în ochii lui Daniel Ludlow. Genunchii i se înmuiară.

– Daniel, ce faci aici? Se aruncă asupra lui, iar bubuitul din pieptul ei se auzea puternic şi deslușit. Trecuse atât de mult, trecuseră luni de când nu mai primise veşti de la el.

– Te caut pe tine, asta fac, prostuţo. *Tu* unde ai fost?

– Unde am fost? Chiar aici, unde m-ai găsit. *Tu* unde ai fost?

– Ştii unde am fost. Nu mă necăji.

El zâmbi, punându-şi şapca de baseball de-a-ndoaselea, iar hotărârea fetei de a rămâne supărată pe el se topi cât ai clipi.

– M-am uitat după tine când am fost în oraş. Cum se face că n-ai venit la niciun meci de-al nostru?

– Am avut treburi mai importante.

Emily îşi întoarse faţa şi nu-l mai privi, dar asta, preţ de vreo jumătate de pas. Se aştepta ca ea să lase baltă totul şi să dea fuga la stadionul Rickwood doar ca să-l vadă pe el cum dă cu bâta într-o minge?

– Ce-i mai important decât baseballul?

O ridică în braţe şi o învârti prin aer.

– Mi-a fost dor de tine.

Îşi lipi obrazul de al ei, iar Emily îl cuprinse în braţe.

– O mulţime de lucruri sunt mai importante decât baseballul. Arta, teatrul, educaţia, mişcarea sufragetelor, să învăţ de la mama cum să conduc gospodăria.

Emily se îndepărtă de el atunci când o puse jos, lăsându-l cu buzele-n aer, ţuguiate în căutarea unui sărut.

– Dacă ţi-a fost dor de mine, de ce nu mi-ai scris? Şi mai există un lucru numit telefon. Ai auzit de această invenţie, nu-i aşa?

– Haide, Em! Sunt un jucător de baseball sărac. Nu-mi permit să dau telefoane.

Daniel îi răsuci pe deget o şuviţă de păr rebel, ce i se unduia pe gât. Ea îşi ţinu răsuflarea, simţind furnicături când degetele lui îi atinseră pielea.

– Şi ţi-am scris. În fiecare săptămână. Problema e, domnişoară, tu de ce nu mi-ai răspuns?

Emily se desprinse din strângerea mâinii lui. O tulbura, o copleşea cu farmecul său.

– Ai venit în Highland să mă verifici? Cum de n-am fost la meciurile tale de baseball? Cum de nu ţi-am scris? Tu eşti cel care s-a urcat în autobuzul ăla şi a plecat, împreună cu paisprezece bărbaţi urât mirositori, ca să jucaţi un joc stupid. Închipuie-ţi, bărbaţi în toată firea alergând toată ziua prin ţărână după o mingiuţă albă!

– Em, e baseball. Distracţia favorită a întregii Americi.

Daniel îşi ridică braţele, cu o expresie ce-i trăda pasiunea.

– E cel mai tare joc din lume. Şi merge din ce în ce mai bine, Em.

Îşi scoase şapca de pe cap, îşi trecu degetele prin bretonul des şi apoi şi-o puse la loc. Avea un B mare pe ea, iniţiala echipei lor. Barons.

Avem reguli noi şi ligi mai multe, reluă el. Un *hitter* sau un *sacker* bun poate să câştige un salariu decent acum. Se nasc staruri. Cy Young, Nap Lajoie, Ty Cobb. Se zvoneşte că face bani frumoşi cu Tigers. Cinci mii de dolari.

Cinci sau şase mii de dolari pe an? Tata câştiga atât sau chiar mai mult numai într-o lună. Iar Phillip Saltonstall şi tatăl lui, încă şi mai mult. Mergeau cu maşini Oldsmobile, nu cu autobuze ieftine, şi trăiau în case frumoase, nu în moteluri înşirate pe marginea şoselei.

– Pe mine nu mă interesează Cy Young sau Ty Cobb. Pe mine mă interesează, mă *interesa* Daniel Ludlow. Ai venit să-mi spui că semnezi un contract la profesionişti pe mii de dolari?

Emily se opri ţanţoşă, îşi încrucişă braţele şi aşteptă. Acum clar întârziase la cină, dar în faţa ei stătea Daniel. Daniel!

– De fapt, nu.

Daniel se întoarse, strecurându-şi mâinile în buzunare. Lanţul ceasului de aur sclipi în soare.

– Eu nu câştig mii de dolari din baseball. Tocmai de aceea renunţ. Îmi place mult jocul şi ar fi straşnic dacă într-o zi aş putea să-mi cumpăr propria echipă, dar deocamdată... – un sentiment înăbuşit, ce se întrezărea în ochii de un albastru strălucitor, îi mistui lui Emily şi ultima fărâmă de mânie – am obţinut un loc de muncă la Institutul Pollock Stephens.

– Colegiul meu? Ce să faci? Să predai?

Daniel se-ntorcea acasă!

– Când s-a întâmplat asta? Nu-mi vine să cred că renunţi la sportul pe care îl iubeşti. Mărturisesc că asta aproape că mă face să-mi pierd respectul pentru tine. Ce te-a apucat să faci aşa ceva?

– Nu ştii, Emily? Tu eşti motivul.

– Eu?

Se simţea lipsită de apărare în faţa avansurilor lui şi, când o trase în braţele lui, Emily se lăsă în voia inimii.

– N-am mai primit nicio veste de la tine de cinci luni! Nicio scrisoare. Nici o carte poştală măcar.

Mirosea a săpun şi a bumbac cald, proaspăt spălat.

– Ţi-am scris în fiecare zi, jur! Şi-am pus eu însumi scrisorile la poştă.

Îi mângâie umărul şi o sărută pe tâmplă. O frământare romantică zvâcni în pântecul lui Emily.

– Ce mai contează, scumpa mea, acum sunt acasă!

-Mi-a fost aşa dor de tine! N-am cu cine să joc crochet. Emily se ghemui în braţele lui. Sau cu cine să-ncerc dansurile noi. Cu tata şi Phillip?

Îşi ferecă buzele. Phillip! Daniel nu ştia de el!

– Phillip?

Daniel îi atinse bărbia, aplecându-se ca s-o privească în ochi, dar Emily se trase într-o parte.

– Spune-mi, aşadar, ce te-a făcut să renunţi la baseball?

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi împietri inima. Acum aparţinea altui bărbat.

– Ei bine, începu Daniel, încet şi prudent, fără să-şi dezlipească privirea de ea. Am pierdut două meciuri la rând într-o singură zi, în faţa celor de la Memphis Turtles, iar băieţii erau nervoşi din cauza asta. Fumau şi înjurau, beau, iar autobuzul mirosea ca un canal după o vară fierbinte şi secetoasă şi m-am întrebat: „De ce îmi place mie mai mult cu prostovanii ăştia decât cu fata mea dragă?" Cine-i Phillip, Emily?

– Dar tu iubeşti baseballul, Daniel. Cum rămâne cu şansa ta pe teren, când poţi să răsuceşti bâta şi să-ţi iasă nişte aruncări fantastice şi „să simţi fiorul lemnului ce trosneşte"... Nu asta mi-ai spus tu că îţi place la joc?

Emily lovi aerul cu o bâtă închipuită, zâmbind, încercând să-l convingă pe Daniel cu argumentele propriului său vis, încercând să-l împiedice să mai pună întrebări despre Phillip. Nu plănuise întâlnirea asta astăzi. Sau mâine. Sau oricând altcândva, dacă era să fie sinceră. *O, Daniel!*

– N-am crezut că mă ascultai în acele seri în care ne plimbam prin curtea şcolii.

– Am auzit fiecare cuvânt. Mi-au plăcut mult plimbările noastre pe-nserat.

– Dacă aş fi avut bani, te-aş fi dus la un film sau la o cină simandicoasă. Îşi întoarse buzunarele pe dos. Ce să facă un student sărac cu o fată frumoasă ca tine? N-aveam decât baseballul să mă facă să par important.

– Nu trebuie să pari important în faţa mea. Plimbarea prin curtea şcolii era o întâlnire frumoasă, Daniel Ludlow! Încă mă gândesc la momentele acelea.

– Şi eu la fel şi de-asta am şi renunţat la baseball, Emily! Mi se părea fără sens să mai joc atunci când mă gândeam la tine. Şi mă gândeam tot timpul.

Respiraţia îi era tot mai slabă şi sacadată pe măsură ce vocea lui căpăta un ton tot mai grav. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

– Nu iubesc baseballul. Te iubesc pe tine.

– Mă iubeşti? Cum e posibil să mă iubeşti? Nu te-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic despre tine din aprilie.

– Am trimis cinci sau şase scrisori în fiecare sâmbătă, în care îţi ceream să mă aştepţi, zise el şi o privi de sub cozorocul şepcii. Chiar nu le-ai primit?

– Aş zice că nu le-am primit dacă le-aş fi primit?

Emily îl ocoli şi porni spre leagănul ce atârna de ulm. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că mama va pune masa în curând, dar nu putea să-l lase încă pe Daniel. Se împinse cu degetele de la picioare în iarbă, punând leagănul în mişcare. Daniel se rezemă de trunchiul copacului.

– Aş spune că ţi-am scris dacă nu ţi-aş fi scris, Emily?

Daniel îşi dădu şapca jos, iar claia încâlcită de păr des şi castaniu i se cârlionţă peste frunte şi în jurul tâmplelor. Emily obişnuia să-i zburlească uşor cârlionţii ca să-l necăjească, după ce el se străduia din răsputeri să-şi netezească părul.